

PARTEA I

CAPITOLUL 1

Nordul înghețat

Freya se trezi devreme și rămase un timp în întuneric, simțindu-și orașul cum trepida și se legăna sub ea în timp ce motoarele lui puternice îl propulsau de-a curmezișul întinderii de gheață.

Somnoroasă, își aștepta încă slujnicele să-i vină în ajutor pentru a coborî din pat. Trecură câteva clipe până-și aminti că toate muriseră.

Dădu pilota la o parte, aprinse lămpile cu argon și se strecură până la baie printre mormanele prăfuite de haine aruncate de-a valma. De câteva săptămâni bune se încuraja să se îmbăieze, dar și în această dimineață trebui să se dea bătută din nou în fața butoanelor complicate din cabina de duș: nu reuși să facă să curgă apa caldă. În cele din urmă, ca de obicei, umplu doar chiuveta și se spală pe față și pe gât. Mai rămăsese o fărâmă de săpun, se frecă cu ea pe păr și-și afundă capul sub apă. Slujnicele pentru baie ar fi folosit șampoane, loțiuni, unguente, balsamuri pentru păr, tot felul de parfumuri și de arome; însă erau moarte, iar polițele suprapuse din baie, pline cu sticlute, o intimidau pe Freya. Confruntată cu atâtea opțiuni, alese să nu folosească nimic.

Cel puțin reușise să-și dea seama cum să se îmbrace singură. Ridică de pe podea una dintre rochiile boțite, o puse pe pat și se vârî în ea începând de la poale, zbatându-se până când răzbi cu brațele și capul prin deschizăturile potrivite. Își puse mai ușor, peste rochie, vesta lungă, tivită cu

blană, dar nasturii îi dădură mult de furcă. Slujnicele știau totdeauna să-i încheie nasturii repede și cu ușurință, râzând și sporovăind despre ziua care tocmai începea, nebăgând niciodată un singur nasture în butoniera greșită; dar muriseră toate.

Freya înjură și bâjbâi cu stângăcie un sfert de oră, apoi examinează rezultatul în oglinda plină de pânze de păianjeni. „Nu-i rău”, se gândi, ținând seama de situația în care se afla. Poate că ar fi arătat mai bine cu niște bijuterii. Dar când trecu în camera în care-și ținea podoabele, constată că cele mai multe dintre piesele de valoare îi fuseseră furate. Obiectele dispăreau întruna în zilele acestea. Freya nu-și putea închipui unde ajungeau. Oricum, nu i-ar fi trebuit realmente o diademă peste părul lipicios spălat cu săpun, nici un colier de aur și chihlimbar la gâtul soios. Mama nu i-ar fi dat voie, desigur, să apară fără bijuterii, însă și ea murise.

Pe coridoarele pustii și tăcute din palat, praful se așezase ca un strat gros de zăpadă. Sună după un lacheu și rămase în picioare, privind pe fereastră așteptându-l să vină. Afară, vagul amurg arctic lucea stins pe acoperișurile înghețate ale orașului ei. Pardoseala vibra din cauza izbiturilor camelor și ale pistoanelor, jos, în sectorul motoarelor, dar senzația de mișcare abia era perceptibilă, deoarece dedesubt se afla Banchiza, la nord de nord, și nu existau puncte de reper care să marcheze trecerea, ci doar o câmpie albă, strălucind ușor sub oglindirea cerului.

Valetul sosi, netezindu-și peruca pudrată.

— Bună dimineața, Smew, rosti Freya.

— Bună dimineața, Luminăția Voastră.

O clipă fu cuprinsă de nevoia imperioasă de a-l trimite pe Smew în apartamentul ei și de a-i ordona să se ocupe de tot praful acela, de hainele împrăștiate, de bijuteriile pierdute; să-i ceară să-i arate cum funcționează dușul. Însă era bărbat, și ar fi fost o abatere de neconceput de la tradiție ca

un bărbat să intre în apartamentul privat al margrafei. În loc de asta, i se adresa ca în fiecare dimineață:

— Mă poți escorta la sala pentru micul dejun, Smew.

În timp ce cobora alături de lacheu în lift spre etajul de dedesubt, își imaginează orașul ei gonind peste calota de gheață asemenea unui gândăcel negru care se târăște peste o uriașă farfurie albă. Întrebarea era: încotro se îndrepta? Asta ar fi vrut să știe Smew; se vedea pe chipul lui, după felul în care o iscodea cu o privire curioasă. Și Comitetul Director ar fi vrut s-o știe. Una era să tot fugă încoace și-ncolo de raptorii flămânzi, dar sosise timpul ca Freya să decidă care era viitorul orașului ei. De mii de ani poporul Anchorage așteptase ca astfel de decizii să fie luate de Casa Rasmussen. La urma urmelor, femeile din neamul Rasmussen aveau ceva aparte. Oare nu conduceau ele Anchorage încă din vremea Războiului de Șaizeci de Minute? Oare nu lor le glăsuiau în vise Zeii Gheții, spunându-le unde să ducă orașul pentru a găsi parteneri buni de afaceri și pentru a evita capcanele de gheață și prădătorii?

Dar Freya era ultima din stirpea ei, iar Zeii Gheții nu-i vorbeau. Acum nu-i mai vorbea aproape nimeni, iar când o făcea cineva, doar o întreba, în modul cel mai politicos, când va hotărî ce rută să urmeze. *De ce mă întrebați pe mine?* ar fi vrut să le strige. *Sunt o simplă fetiță! N-am vrut eu să fiu margrafă!* Dar nu mai rămăsese nimeni altcineva pe care ei să poată întreba.

Cel puțin în dimineața asta Freya va avea un răspuns pentru ei. Însă nu era sigură că le va plăcea.

Își servi micul dejun singură, așezată într-un scaun negru cu spătar înalt, la o masă lungă, neagră. Clinchetul cuțitului lovit de farfurie și cel al linguriței din ceașcă răsunau insuportabil de strident în tăcerea încăperii. De pe pereții întunecați, portretele strămoșilor divini o priveau lung, părănd ușor nerăbdători, de parcă și ei ar fi așteptat-o să stabilească o destinație.

12 / PHILIP REEVE

— Nicio grijă, li se adresa tânăra. M-am hotărât.

Când își termină micul dejun, intră șambelanul ei.

— Bună dimineața, Smew.

— Bună dimineața, Lumină a Câmpiilor de Gheață. Comitetul Director așteaptă să binevoiți, Luminăția Voastră.

Freya încuviință din cap, apoi șambelanul deschise ușile sălii pentru a le permite membrilor comitetului să intre. Odinioară erau douăzeci și trei; acum rămăseseră doar domnul Scabious și domnișoara Pye.

Windolene Pye era o femeie înaltă, ștearsă, de vârstă mijlocie, cu părul spălăcit strâns într-un coc turtit ce o făcea să pară ca și cum ar fi ținut mereu în echilibru pe cap un cozonac. Fusese secretara răposatului Navigator-șef și părea să-i cunoască destul de bine diagramele și hărțile de pilotaj, dar era foarte intimidată în prezența margrafei și făcea mici reverențe de fiecare dată când Freya doar inspira.

Colegul ei, Søren Scabious, era cu totul altfel. Strămoșii lui fuseseră aproape de la început comandanții motoarelor, de când orașul devenise mobil, iar el rămăsese cel mai apropiat de ceea ce Freya putea considera ca un egal. Dacă lucrurile ar fi fost normale, vara următoare ea s-ar fi măritat cu fiul lui, Axel; o margrafă își lua adesea ca soț un bărbat din districtele motoarelor, pentru a fi pe placul claselor tehnico-inginerești ale orașului. Însă lucrurile nu erau normale și Axel murise. În secret, Freya chiar se bucura că nu-l va mai avea drept socru pe Scabious, un bătrân încrunțat, tăcut și trist. Ținuta lui neagră de doliu se contopea cu întunericul sălii pentru mic dejun asemenea unui costum de camuflaj, lăsându-i doar chipul palid ca o mască mortuară să plutească lipsit de trup în umbră.

— Bună ziua, Luminăția Voastră, rosti el înclinându-se țeapăn, în vreme ce domnișoara Pye făcea reverențe, se îmbujora și tremura de emoție.

— Care e poziția noastră? întrebă Freya.

— Luminăția Voastră, ne aflăm la aproximativ trei sute de kilometri nord de munții Tannhäuser, ciripi domnișoara Pye. Suntem pe gheață marină solidă și nu se zărește nici urmă de alt oraș.

— Districtul motoarelor așteaptă instrucțiunile dumneavoastră, Lumină a Câmpiilor de Gheață, spuse Scabious. Doriți să ne întoarcem în est?

— Nu! Freya se înfioră amintindu-și cât de aproape fuseseră de a fi mâncați în trecut.

Dacă s-ar fi întors în est ori ar fi cotit spre sud pentru a face negoț de-a lungul marginii ghețurilor, fără îndoială că Vânătorii din Arkangel ar fi aflat și, cum nu mai avea decât niște oameni slabi ca niște schelete care să acționeze motoarele, nu credea că orașul ei ar putea scăpa din nou de marele oraș prădător.

— Poate ar trebui s-o luăm spre apus, Luminăția Voastră? sugerează domnișoara Pye nervoasă. Câteva orașele ierneză la marginea de răsărit a Groenlandei. Am putea face puțin comerț.

— Nu, zise Freya cu hotărâre.

— Atunci poate vă gândiți la altă destinație, Luminăția Voastră? întrebă Scabious. Oare v-au vorbit Zeii Gheții?

Freya încuviință solemn din cap. De fapt, planul la care se tot gândea de o lună sau probabil de mai mult timp nu credea că-i fusese inculcat de vreun zeu; era singurul mod pe care-l vedea posibil pentru a-și pune orașul pentru totdeauna la adăpost de prădători, molime și nave-spion.

— Fixați cursul spre Continentul Mort, ordonă ea. Mergem acasă.